

съгледяхме нѣколко говѣда, които пасеха. При тѣхъ никакъвъ човѣкъ нѣмаше. Това бѣше тамамъ разгеле зарадъ насъ. То и да имаше човѣкъ да ги пази, пакъ нѣмаше да останемъ гладни, но тѣй пѣкъ, нищо ни не бъркаше веднага да се въсползуваме отъ тѣхъ. Войводитѣ позволиха да се уловятъ двѣ—три отъ тѣхъ и да се заколятъ. Но какъ да се уловятъ онѣзи говѣда въ гората, които повече приличаха на диви? Не даваха човѣкъ да се доближи до тѣхъ и бѣгахъ като пощръктели. Четирма души хѣшпази бѣхъ нагънали едно младо юнче, което съ своята крѣгла снага и лѣскава козина много имъ дразнеше апетита на гладно сърдце, и кой съ поясъ, кой съ ремикъ въ рѣка, тичаха около него и искаше имъ се непременно него да уловятъ. Но щомъ доближаха до 10 — 15 крачки до него, то вирнеше опашката си нагорѣ, и като дивъ американски бизонъ избѣгваше изпрѣдъ ищахлинтѣ си ловци на стотина — двѣстѣ крачки, и какъ се запасваше. Това нѣколко пѣти се повтори. По едно врѣме, единъ старъ хѣшъ съ окачена прѣзъ рамото пушна се доближи до неопитнитѣ ловци и рѣче:

— Чакайте момчета, азъ ще го улова, азъ ще го улова. То тѣй не се лови. Вий само подирѣ мене вървете и недѣйте плаши добичето.

Тръгна той напрѣдъ, а другитѣ хѣшпази подира му. Слѣдъ една — двѣ минути тѣ бѣхъ на 40 — 50 крачки отъ уплашеното добиче. Като ги подуши или зачу шума имъ, юнчето вирна гордо красивата си глава на горѣ, опери уши на напрѣдъ, и се взрѣ въ гѣсталака за да види отъ гдѣ ще се яви опасността. Въ това врѣме, стария хѣшъ въ единъ мигъ сваля белгийката си отъ рамото, курдисва я, и догдѣто другитѣ разберѣтъ каква е работата, пушката пламва и вироглавото юнче се търколява на земята и заритва поразено верѣдъ челото отъ голѣмия белгийски куршумъ.

Колко проста работа! Че кой не е могвалъ да направи това, ама кому на ума?! Впрочемъ безъ разрѣшение никой и неможеше да гърми, но опитния хѣшъ си испросилъ нуждното разрѣшение отъ войводитѣ, че тѣй тръгналъ. Веднага заработиха затѣплитѣ вечъ тесади. Безъ да приколятъ